

Arrest

nr. 186 530 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te D. I. op [...]1978.

Bij schrijven van 22 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Op 23 januari 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 5 maart 2012 gaf de gemachtigde aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 december 2012 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op bevel van de onderzoeksrechter.

Op 10 juni 2013 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met uitstel voor een periode van 5 jaar.

Op 10 juni 2013 nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 155 463 van 27 oktober 2015 vernietigde de Raad het inreisverbod en verwierp hij het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 171 170 van 1 juli 2016 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 23 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 8 augustus 2016 heeft de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die op 8 september 2016 aan verzoeker werd betekend, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 + aanvullingen d.d. 02.12.2009 + 08.12.2009 + 04.04.2011 + 05.04.2011 + 16.05.2011 werd ingediend door :

*A., M. (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te D. I. op [...]1978
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d. 16.08.2011. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven kan aldus geen rekening meer worden gehouden daar deze brief een toepassing was van de instructie van 19 juli 2009.

Betrokkene meent dat hij alhier sedert 2002 verblijft en dat hij lokaal verankerd zou zijn. Betrokkene legt hieromtrent de volgende stukken voor: verzekering repatriëring lichaam, verklaring dokter M., attest Antwarps asiel, attest regionaal open jeugdcentrum, verklaring tweedehands vzw, verklaring winkelier, verklaring niveaubepaling Nederlands, verklaring aanmelding Nederlands, arbeidsovereenkomst d.d. 03.11.2009, attest werkbereidheid d.d. 13.10.2009, twee attesten van apotheker, vier verklaringen van

gekendheid, een attest Taal *Oor, attest Local Fitness Antwerpen en een verklaring gekendheid van dhr. V.C.E. Bij de beoordeling van iemands integratie worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden en bereidheid om te werken). De loutere bewering dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn en dat hij werkbereid zou zijn kan niet weerhouden worden als een grond voor een machtiging tot verblijf. Betrokkene staft zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. Van iemand die alhier sedert 2002 verblijft, is het toch enigszins opmerkelijk dat hij zo weinig stukken kan voorleggen die deze verankering kan staven. Voor wat betreft zijn kennis der landstalen legt betrokkene een attest voor waaruit blijkt dat hij op 12.10.2009 een niveaubepaling heeft ondergaan waaruit bleek dat betrokkene het basisniveau NT2 (1.1 Breakthrough) niet beheerst maar mondeling een hoger niveau NT2 beheerst. Uit dit attest kan geenzins afgeleid worden dat betrokkene de Nederlandse taal voldoende zou beheersen. Noch toont betrokkene aan dat hij ondertussen geëvolueerd zou zijn inzake deze kennis, noch dat hij effectief Nederlandse lessen zou gevolgd hebben. Het attest d.d. 12.10.2009 van verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands toont enkel aan dat betrokkene op een wachtlijst stond voor het volgen van Nederlandse lessen. Het attest van Taal*Oor staft tevens niet dat hij een voldoende kennis zou hebben van het Nederlands. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij kennis zou hebben van één der landstalen. Ook zijn sociale banden in België worden onvoldoende gestaafd. Betrokkene toont met de verschillende attesten (supra) enkel aan dat hij bij de heer V.C gekend is sedert 2008, dat hij op consultatie ging bij dokter M., dat hij aanwezig was bij activiteiten van het Antwaarps Asiel, dat hij gekend is bij het jeugdcentrum Mechelen, dat hij een tv heeft gekocht bij tweedehands vzw, dat hij boodschappen deed in een winkel, dat hij bij een apotheker ging, dat hij klant is bij Y. N., dat hij gekend is in een krantenwinkel en dat hij nog twee beëdigde verklaringen kan voorleggen van mensen die stellen hem te kennen sedert 2005 en 2006. Deze verklaringen tonen geenszins aan dat betrokkene alhier duurzame sociale banden zou hebben die een grond voor een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen. Qua werkbereidheid kunnen we stellen dat betrokkene dit aantoot met de door hem voorgelegde werkbepaling en een arbeidsovereenkomst. Deze documenten tonen aan dat betrokkene zou kunnen tewerkgesteld worden bij 'Noot Extra Bvba' als nootjesverkoper. Betrokkene toont niet aan waarom dit beroep een reden zou moeten zijn tot een verblijfsmachtiging, noch dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst. Bovendien merken wij op dat de onderneming 'Noot Extra Bvba' met ondernemingsnummer 0878.992323 bij vonnis d.d. 29.05.2012 van de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen failliet verklaard werd bij ontoereikend actief. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene niet meer kan tewerkgesteld worden bij dit bedrijf. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zicht zou hebben op ander werk, noch dat hij moeite gedaan zou hebben om te zoeken naar andere nieuwe werkgevers, noch dat hij nieuwe werkaanbiedingen zou hebben. De integratie van betrokkene wordt aldus onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Tot slot; uit het administratief dossier is gebleken dat betrokkene zich ondertussen schuldig heeft gemaakt aan feiten van openbare orde. Zo werd betrokkene op 10.06.2013 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 28.12.2012 tot 10.06.2013 en een geldboete met uitstel 3 jaren behalve 500 EUR voor diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, bezit van verdovende middelen en psychotropische stoffen, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, vereniging misdadigers en opzettelijke slagen en verwondingen. Mede hierdoor kan hem onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan."

Op 8 augustus 2016 nam de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker had zich in de aanvraag van 24.11.2009 beroepen op de toenmalige instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat zoals verwerende partij zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd.

Dat conform deze instructie de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

De hier bestreden beslissing is genomen na de vernietiging van de instructie. De beslissing verklaart de aanvraag ontvankelijk, wat impliceert dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Het gaat, gezien de vernietiging van de instructie, bijgevolg om een autonome beslissing die niet het gevolg is van de 'automatische ontvankelijkheidsverklaring' die er wel was door de (vernietigde) instructie.

Deze ontvankelijkheidsverklaring dient bijgevolg op haar volle waarde mee in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

2

De bestreden beslissing doet dit op geen enkele wijze en houdt bij de beslissing over de gegrondheid, op geen enkele manier rekening met de elementen die de basis hebben gevormd voor de ontvankelijkheidsverklaring.

Reeds om die reden dient de beslissing nietig te worden verklaard.

Verzoeker ligt dit toe.

Door het aannemen van buitengewone omstandigheden moet derhalve aangenomen worden dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest dat het volgende stelt:

“Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid, van de

Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend;

dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens,

indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele

vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procédés die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen

buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te 4

doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is; Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Meer nog de aanvraag van verzoeker bevatte uitdrukkelijk volgende passage:

"Verzoeker meent dat wanneer aan een van de voorwaarden van de instructie is voldaan, zowel de ontvankelijkheid als de grond van de zaak daardoor bewezen zijn."

Dat derhalve verwerende partij gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag.

Het niet doen leidt immers tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Tweede onderdeel,

Verzoeker stelt dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, verwerende partij wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is zoals hieronder aangeduid.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (Rvs arrest 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

5

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar wel stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoeker toegevoegd).

Dat dit concreet betekent dat verwerende partij een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat verwerende partij echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat verwerende partij in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

6

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden.

Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen.

Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van

de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve verwerende partij zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dat het een discretionaire beslissing is van verwerende partij om de instructie nog wel toe te passen.

Dat overigens in dat kader dient opgemerkt te worden dat de zogenaamde instructie Turtelboom van maart 2009 nog steeds van toepassing is gebleven, daar zij nooit is opgeheven.

Dit betekent zeer concreet dat verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat verwerende partij zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat dergelijke motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers verwerende partij zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker verwerende partij er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoeker eerst ruim twee jaar en thans ruim zes jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoeker van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat hij de aanvraag in het land van herkomst indient die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad verwerende partij heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid.

Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten." (onderlijning aangebracht door verzoeker)."

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc maakt verwerende partij nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, verwerende partij kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing van 8.8.2016 dat er met de criteria van de vernietigde instructie geen rekening kan gehouden worden en dat bijgevolg evenmin met haar schrijven van 16.8.2011, waarin de regularisatie van verzoeker in het vooruitzicht werd gesteld geen rekening meer kan gehouden worden, daar dit steunde op de instructie.

Het standpunt van verwerende partij komt er de facto op neer dat zij haar discretionaire bevoegdheid opvat als een loutere willekeurige beslissingsbevoegdheid en dat zij geen rekening dient te houden met haar duizenden beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Verwerende partij dient, los van de hierboven gevoerde discussie over de invloed van de vernietiging van de instructie, wat haar beleid betreft ook het gelijkheidsbeginsel te respecteren.

Dit houdt in dat de traagheid waarmee zij zelf beslissingen heeft genomen niet mag leiden tot een discriminatie van personen die in dezelfde of gelijkaardige situatie zijn. Dit is thans wel het geval daar op de personen die beoordeeld werden voor de vernietiging van de instructie andere criteria zijn toegepast om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, dan op personen van wie de aanvraag later werd beoordeeld.

In casu dient de beslissing over de aanvraag van verzoeker rekening te houden met het de facto gevoerde beleid en met de toezeggingen en beloften die door verwerende partij, ook na de vernietiging van de instructie, werden gedaan.

Anders oordelen leidt tot een totale willekeur van het beleid.

Verzoeker stelt dat rekening houdend met de concrete elementen van zijn aanvraag, hij dan ook diende geregulariseerd te worden.

Derde onderdeel,

Los van de toepassing van de instructie kan niet naast de brief van 16.08.2011 worden gekeken.

Hierin stelt verwerende partij dat verzoeker een BIVR zou krijgen indien hij een arbeidskaart B bekommt. Dat deze brief geen enkele tijdbepanking oplegt aan verzoeker. De brief stelt nergens dat verzoeker deze arbeidskaart moet bekomen binnen drie maanden of zes maanden of op korte termijn. Derhalve kon verzoeker er redelijkerwijs van uitgaan dat hij tijd had. In elk geval heeft verwerende partij aan verzoeker legitieme beloftes gedaan die zij thans niet respecteert.

Dat verzoeker er terecht van mocht uitgaan dat de gedane toegeving zou worden gehonoreerd. Dat verzoeker thans deze beloftes in het niets ziet opgaan door de bestreden beslissing. Dat het vertrouwensbeginsel geschonden is.

Dat de beslissing op dit punt dan ook tegenstrijdig is met de eerdere beslissing van 16.08.2011 terwijl de bestreden beslissing er naar verwijst.

De bestreden beslissing gebruikt nu als argument dat het schrijven van 16.8.2011 gebaseerd was op de instructie van 19 juli 2009 en er bijgevolg geen rekening meer mee kan gehouden worden.

Voor zover de juiste interpretatie van de gevolgen van de vernietiging van de instructie al zou zijn dat er op geen enkele wijze rekening mee kan gehouden worden, quod non zie tweede onderdeel, gaat dit argument op zich ook niet op. Het betreft een autonome brief uitgaande van verwerende partij; de brief zelf bevat geen enkele verwijzing naar de instructie (zie stuk).

Deze beslissing diende gehonoreerd te worden.

Dat de motivering op dit punt dan ook onjuist is of minstens niet afdoende is daar de er geen rekening wordt gehouden met dit element van het dossier.

Vierde onderdeel, wat betreft de specifieke motivering van de bestreden beslissing 1.

In het arrest van 1 juli 2016 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de vernietiging van de beslissing van 23 januari 2012 ondermeer gesteld dat verwerende partij de elementen van integratie van verzoeker niet betwist heeft, maar oordeelde dat deze onvoldoende waren omdat verzoeker niet eerder een expliciete verblijfsaanvraag had ingediend.

De hier bestreden beslissing is blijkbaar van mening dat de integratie dan ook 'onvoldoende' is en geeft hiervoor een erg doorzichtige motivering om toch maar tegemoet te komen aan de kritiek van het arrest van 1 juli 2016. De motivering mist elke objectiviteit; het is overduidelijk dat het gaat om een louter kunstmatige motivering, omdat zij hiertoe nu eenmaal gedwongen werd door het arrest van 1 juli 2016.

De motivering houdt geen stand.

Er wordt gesteld dat bij beoordeling van iemands integratie drie aspecten worden bekeken:

sociale banden, kennis van één der landstalen en werkbereidheid.

Uiteraard komt de motivering er op neer dat verzoeker aan geen enkel van deze criteria voldoet.

Voor zover al zou aanvaard worden dat dit effectief de drie aspecten zijn die iemands integratie kunnen beoordelen, quod non, worden volgende opmerkingen gemaakt.

Het eerste onderzocht critérium is de taalkennis. Verzoeker legde een attest voor dat hij mondeling het hogere niveau NT2 beheerst. De beslissing miskent dit attest volledig door botweg te stellen dat uit dit attest 'geenszins afgeleid kan worden dat betrokkene de Nederlandse taal voldoende zou beheersen'. NT2 is een bewijs van het voldoende beheersen van de Nederlandse taal; het gaat om een hoger niveau, dat bv voor het toekennen van de nationaliteit als voldoende hoog aanvaard wordt. Daarnaast legde verzoeker nog diverse andere attesten in verband met de taal neer.

Het tweede onderzochte critérium zijn de sociale banden. Verzoeker had diverse stukken neergelegd bij zijn aanvraag (zie stuk, met name de regularisatie aanvraag). Zonder op de echte inhoud van die stukken in te gaan wordt gesteld 'dat ze geenszins aantonen dat betrokkene alhier duurzame sociale banden zou hebben'. In dat kader valt het op dat alle stukken die verzoeker had neergelegd in verband met zijn werkbereidheid, wat voor een gewone arbeider zoals verzoeker wel echt één van de belangrijkste integratiecriteria is, volledig genegeerd worden. De beslissing negeert de realiteit van de persoon en de afkomst van verzoeker, die een gewone werkmens is.

Het derde onderzochte critérium is de werkbereidheid. Hoewel verzoeker attesten van werkbereidheid en een standaard ingevulde arbeidsovereenkomst neerlegde, wordt dit afgedaan met het argument dat de onderneming bij wie hij de arbeidsovereenkomst had afgesloten in faling was verklaard en dat 'het duidelijk was dat betrokkene niet bij dit bedrijf kon tewerkgesteld worden'. Dit motief is onaanvaardbaar.

De arbeidsovereenkomst wordt neergelegd in december 2009 en de faling van het bedrijf is van mei 2012. Moest door verwerende partij binnen een redelijke termijn gevolg zijn gegeven aan de aanvraag van verzoeker dan zou deze mogelijk reeds meer dan twee jaar voor dat bedrijf hebben kunnen werken nog voor het in faling was gegaan.

Maar neen, verwerende partij neemt slechts een vernietigde beslissing in januari 2012 en de huidige beslissing in augustus 2016.

Bovendien gaat het om de werkbereidheid en niet om het effectief werken, daar precies dit laatste afhangt van de beslissing van verwerende partij over de regularisatie zelf. Die werkbereidheid is ten overvloede aangetoond door de diverse ingediende stukken. Het gaat niet op het gebrek aan werkbereidheid af te leiden uit het feit dat de firma bij wie gewerkt kon worden in faling is gegaan. Dergelijke redenering vertoont geen enkele logica; verzoeker zelf is op geen enkele wijze verantwoordelijk voor de faling van een firma, zodat hieruit geen element in zijn nadeel kan afgeleid worden.

2.

De raadsman van verzoeker had verder ook gevraagd dat verzoeker zo nodig zou gehoord worden; zeker wanneer na zoveel jaar een nieuwe beslissing wordt genomen nadat de eerste was vernietigd diende verzoeker gehoord te worden of de mogelijkheid te krijgen om bijkomende informatie te geven over zijn actuele toestand. Verzoeker heeft hiervoor eenvoudigweg de tijd niet gehad. Het arrest is van 1 juli 2016 en de nieuwe beslissing is van 8 augustus 2016. Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele wijze geïnteresseerd was in de realiteit en in de toestand van verzoeker, maar louter kunstmatig een motivering op papier heeft gezet om verzoeker af te wijzen.

Het volstaat op zich niet om zomaar een motivering om de motivering te geven. De motivering moet afdoende zijn en moet correct zijn en overeenstemmen met de feiten, wat bij een beoordeling van ruim zeven jaar na de aanvraag impliceert dat met de tussentijdse periode rekening wordt gehouden of dat aan verzoeker de redelijke termijn wordt gegeven om bijkomende gegevens, stukken en informatie voor te brengen. Die mogelijkheid en die redelijke termijn zijn aan verzoeker niet gegeven.

3.

De bestreden beslissing maakt tenslotte een nieuw argument van het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten. Dit is inderdaad zo en verzoeker heeft die straf ondergaan. Hij heeft hiervan zeer veel spijt en stelt dat hij zich daartoe heeft laten overgaan door zijn precaire en steeds onzekere verblijfssituatie, door het uitblijven van een beslissing over zijn verblijfsaanvraag. Dit is op zich geen rechtvaardiging en verzoeker is zich hiervan bewust. Maar dit houdt in dat de strafrechtelijke veroordeling op een evenwichtige manier dient in rekening te worden gebracht en niet zondermeer kan gesteld worden dat het om die reden 'onmogelijk is' om een gunstige regeling toe te staan.

Ook in dat kader dient een proportionaliteitsafweging te gebeuren en dient rekening te worden gehouden met de hele context. Zo ging het om een eerste en eenmalige veroordeling op een ogenblik dat verzoeker al ruim tien jaar in België was. Feit is dat deze proportionaliteitsafweging in het kader van de zwaarte van de inbreuk op de openbare orde en de gevolgen ervan voor zijn regularisatieverzoek, niet is geschied.

Verzoeker had moeten gehoord worden wanneer verwerende partij dit nieuw element mee in de overweging wenste te betrekken.

Dit behoort tot het algemeen principe van het hoorrecht wanneer over een persoon een administratieve beslissing wordt genomen.

Als verzoeker gehoord was geweest had hij de strafrechtelijke veroordeling kunnen toelichten en plaatsen in de context waarin de feiten plaatsvonden. Dit had tot een andere beslissing aanleiding gegeven."

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, er wordt gesteld dat niet langer op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroep kan worden gedaan nu de instructie door de Raad van State integraal werd vernietigd. Verder gaat de gemachtigde in op zijn schrijven van 16 augustus 2011 en wordt de integratie van verzoeker onderzocht aan de hand van drie elementen: de sociale banden, de kennis van een van de landstalen en de werkbereidheid. Verder antwoordt de gemachtigde op de vraag de cliënt te horen dat de

procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een mondelinge procedure en wijst hij op het feit dat verzoeker zich ondertussen schuldig heeft gemaakt aan openbare orde feiten. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, in principe is bereikt. Of de motieven eveneens evenredig zijn aan het gewicht van de bestreden beslissing wordt *infra* onderzocht.

Verzoeker voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een onderzoek van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel gebeurt *in casu* in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In het eerste en tweede onderdeel van zijn middel wijst verzoeker er op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State. Tevens stelt verzoeker dat *in casu* de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door verweerder als bewezen werden geacht nu de aanvraag ontvankelijk is verklaard en verwijst hij naar het vernietigingsarrest van de Raad van State dat er uitdrukkelijk op wijst dat een aanvraag slechts ontvankelijk kan worden verklaard als er buitengewone omstandigheden zijn. Het citaat dat verzoeker aanhaalt stelt eveneens uitdrukkelijk: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden*

en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Verzoeker vraagt zich af waarom de buitengewone omstandigheden die aldus in zijn hoofde werden aanvaard niet voldoende zijn ter staving van zijn aanvraag. Hij is van mening dat de ontvankelijkheidsverklaring op haar volle waarde mee in rekening moet worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheid. Nu de thans bestreden beslissing dat niet heeft gedaan, meent verzoeker dat dit alleen reeds grond voor vernietiging zou zijn.

In casu kan verzoeker gevolgd worden waar hij verwijst naar het vernietigingsarrest van de Raad van State dat uitdrukkelijk te kennen geeft dat een aanvraag slechts ontvankelijk kan worden verklaard als er buitengewone omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het herkomstland. Echter, uit het uitgebreide citaat en meer bepaald uit de enkele paragrafen *supra* hernomen, blijkt juist dat de redenen die buitengewone omstandigheden uitmaken duidelijk verschillend worden ingeschat door de Raad van State dan de redenen die het onderzoek ten gronde uitmaken van de regularisatieaanvraag. Bijgevolg ziet de Raad geenszins in waarom bij de beoordeling van de gegrondheid de gemachtigde zou moeten rekening houden met de redenen voor de ontvankelijkheid. De gemachtigde is in het licht van een ongegrondheidsbeslissing geenszins ertoe gehouden in te gaan op de elementen aangaande de ontvankelijkheid. Dit betreft twee onderscheiden onderzoeken en evenmin is vereist dat de gemachtigde zou moeten toelichten waarom de aanvaarde buitengewone omstandigheden niet volstaan voor de gegrondheid van diens aanvraag. Waar verzoeker nog verwijst naar het gestelde in de aanvraag; met name dat verzoeker meent dat wanneer aan een van de voorwaarden van de instructie is voldaan, zowel de ontvankelijkheid als de grond van de zaak bewezen zijn en hij meent dat de gemachtigde hier niet zou op ingegaan zijn, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft uitdrukkelijk toegelicht dat de instructie integraal is vernietigd door de Raad van State met verwijzing naar de desbetreffende arresten, die verzoeker overigens kent en waaruit hij uitgebreid citeert. Uit het laatste deel van het citaat van verzoeker blijkt dat juist het feit dat de instructie het mogelijk maakte het onderscheid op te heffen tussen de buitengewone omstandigheden en omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen door de Raad van State in strijd werd geacht met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en met het legaliteitsbeginsel en met de Grondwet. Bijgevolg kwam het aan de gemachtigde toe duidelijk een onderscheid tussen beide onderzoeken te maken en geenszins, zoals verzoeker beoogt, de motieven voor het onderzoek ten gronde te verwarren met de motieven voor het onderzoek naar de ontvankelijkheid die werd aanvaard.

Op grond van dit betoog kan geenszins aanvaard worden dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

Verzoeker voert in het tweede onderdeel van zijn enig middel de schending aan van het rechtzekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel met betrekking tot de motivering aangaande de vernietigde instructie.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd zoals reeds gesteld, vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de

Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich niet kan neerleggen bij de algemene conclusie dat de vernietigde instructie niet meer van toepassing is. Hij tracht dit aan te tonen door gedetailleerd in te gaan op de redenen waarom de Raad van State de instructie heeft vernietigd. Hij stelt meermaals dat de draagwijdte van de vernietiging door de Raad van State zou moeten worden beperkt tot het feit dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd voor zover ze op een uitsluitende manier worden gebruikt, maar wel nog kunnen worden gehanteerd als positieve criteria of “*dat verweerder wel de instructie moet toepassen als ze van toepassing is*». De Raad kan verzoeker hier niet in volgen. De vernietiging door de Raad van State van de instructie heeft als gevolg dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt en niet langer als een geldige rechtsbron kan worden gehanteerd waaruit de rechtsonderhorige rechten kan putten.

Voor zover het betoog van verzoeker er dus op gericht is een toepassing te vragen van de vernietigde instructie, zelfs al is het maar een gedeeltelijke toepassing die niet op uitsluitende wijze wordt gehanteerd, is dit niet dienstig.

Wat betreft het rechtzekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel roept verzoeker in dat het verweerder zelf is die aan verzoeker beloftes en toezeggingen heeft gedaan door te communiceren via het Kruispunt van Migratie de criteria nog na de vernietiging van de instructie te zullen blijven toepassen. Verzoeker bepleit eveneens dat de zogenaamde instructie Turtelboom van maart 2009 nog steeds van toepassing is gebleven, daar zij nooit is opgeheven. Verzoeker stelt ook dat de gemachtigde niets verkeerd of *contra legem* doet door haar eigen discretionaire bevoegdheid toe te passen en dat hij deze discretionaire bevoegdheid niet willekeurig mag toepassen. Hij wijst erop dat de gemachtigde eerst twee jaar en dan zes jaar heeft gewacht alvorens een eindbeslissing te nemen voor verzoeker van wie de gemachtigde zelf erkent dat het buitengewoon moeilijk is de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Er zouden toezeggingen zijn gedaan, waarop de gemachtigde nu terugkomt.

Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Aangaande dit beginsel merkt de Raad op dat het niet kan worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Aangezien de instructie werd vernietigd, kan deze geen rechtsbron zijn waaruit de rechtsonderhorigen rechtmatige verwachtingen mogen afleiden.

Indien verzoeker veeleer doelt op het daarmee verwant vertrouwensbeginsel, dan moet opgemerkt worden dat dit beginsel niet meebrengt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een situatie *contra legem*. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Verzoeker kan gevolgd worden in het standpunt dat verweerder toepassing kan maken van zijn discretionaire bevoegdheid, maar niet in het feit dat dit zou impliceren dat verweerder zich op de instructie moet blijven kunnen baseren of dat hier nog positieve criteria zouden moeten uit afgeleid worden. Er dient dienaangaande te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 alsook in het arrest van de Raad van State nr. 218.434 van 13 maart 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd”, hetgeen verzoeker immers zelf heeft opgeworpen in zijn verzoekschrift tegen het arrest nr. 57.023 van de Raad van 28 februari 2011 en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9*bis* beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het weze herhaald dat de vernietigde instructie door de vernietiging uit het rechtsverkeer is verdwenen en geen geldige rechtsbron meer is.

Waar verzoeker meent dat verweerder toezeggingen heeft gedaan door eerst de aanvraag ontvankelijk te verklaren en dus te aanvaarden dat het buitengewoon moeilijk is de aanvraag in het land van herkomst te doen, en nu bij de weigering ten gronde op die toezeggingen zou terugkomen, moet er nog maar eens op gewezen worden dat de ontvankelijkheidsfase en gegrondheidsfase binnen de procedure

verschillend zijn en motieven die aangenomen zijn om de moeilijkheid te aanvaarden de aanvraag in het herkomstland in te dienen geenszins daarom alleen al moeten aangenomen worden om de gegrondheid van de machtiging te aanvaarden.

Verzoeker kan in theorie gevolgd worden waar hij stelt dat de discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat verweerder willekeur mag hanteren, maar hij laat na aan te tonen dat verweerder *in casu* willekeurig te werk is gegaan.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker laat na aan te stippen op welke elementen de gemachtigde niet zou geantwoord hebben die hij in de aanvraag en de actualisaties heeft aangebracht.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker verwijst aangaande het redelijkheidsbeginsel opnieuw naar de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, en naar het feit dat verweerder volledig afwijkt van eerder opgestelde beleidslijnen, beloftes en toezeggingen. Zoals hierboven aangegeven kan verzoeker zich echter niet meer beroepen op de instructie en kan verzoeker niet gevolgd worden dat de criteria in de instructie, voor zover ze niet uitsluitend zijn, toch nog als rechtsgrond kunnen worden gehanteerd.

Er kan verweerder dan ook niet redelijkerwijs verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de bepalingen van de vernietigde instructie. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aannemelijk.

Waar verzoeker wijst op een lange behandelingstermijn, kan daaruit geen *ipso facto* recht op verblijf worden ontleend. Waar verzoeker stelt dat de instructie van Turtelboom van maart 2009 nooit werd opgeheven, stelt verweerder in de nota terecht dat de criteria in die instructie allen werden overgenomen in de instructie van 19 juli 2009 die werd vernietigd. Uiteraard kan men dus dezelfde redenering zoals uiteengezet in de arresten van de Raad van State dienaangaande hanteren.

Waar verzoeker een schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In zijn derde onderdeel wijst verzoeker wederom op het vertrouwensbeginsel maar dan in het licht van het schrijven van de gemachtigde van 16 augustus 2011, waar in de bestreden beslissing ook naar wordt verwezen. Het betreft het schrijven waarin wordt gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken onder voorbehoud van de voorlegging van de door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zal versturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat in dit schrijven geen tijdsbeperking is opgelegd wanneer hij zijn arbeidskaart moet bekomen en dat nergens blijkt dat hij die kaart op korte tijd diende te bekomen. Daarom zou de gemachtigde legitieme beloftes gedaan hebben, die hij thans niet zou respecteren. De bestreden beslissing zou tegenstrijdig zijn met het schrijven van 16 augustus 2011. Verzoeker kan ook niet volgen dat de brief buiten beschouwing moet gelaten worden nu die gebaseerd was op de instructie, daar de

brief dienaangaande nergens verwijst naar de instructie. Het motief zou eveneens niet afdoende zijn en er zou geen rekening gehouden zijn met dit element van het dossier.

Zoals verzoeker zelf stelt, motiveert de gemachtigde wel degelijk aangaande dit schrijven, zodat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde geen rekening gehouden heeft met dit element van het dossier.

Verzoeker kan evenmin ernstig voorhouden dat dit schrijven niet gebaseerd zou geweest zijn op de instructie. Ook al is er geen uitdrukkelijke verwijzing naar de instructie, het is overduidelijk dat vereisten als het indienen van de aanvraag voor 15 september 2009, het voorleggen van bewijs van duurzame verankering en de vereiste van het voorleggen van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens een jaar hetzij van onbepaalde duur dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon duidelijk verwijzingen zijn naar de destijds gehanteerde criteria. Bijgevolg acht de Raad het motief in de bestreden beslissing afdoende.

Zelfs indien er toch kan vanuit gegaan worden dat de gemachtigde op basis van dit schrijven een rechtmatige verwachting heeft geschapen, dan is het wel degelijk duidelijk dat de toezegging onderworpen was aan het voorleggen van een arbeidskaart B en dat verzoeker, zoals blijkt uit het administratief dossier, nooit een dergelijke kaart heeft kunnen voorleggen. Verzoeker beweert ook niet dat hij aan die duidelijke voorwaarde die in dit schrijven was opgenomen, ooit heeft voldaan, zodat geenszins van een schending van een rechtmatige verwachting of van het vertrouwensbeginsel sprake kan zijn.

Het derde onderdeel is ongegrond.

In het vierde onderdeel van zijn enig middel verwijst verzoeker naar het vernietigingsarrest van 1 juli 2016 van de Raad. Verzoeker meent dat de motivering van de nieuwe beslissing erg doorzichtig is om tegemoet te komen aan de kritiek van het voormelde arrest. De motivering zou elke objectiviteit missen en kunstmatig zijn. Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven die de gemachtigde heeft ontwikkeld aangaande de taalkennis, sociale banden en werkgelegenheid. Vervolgens gaat verzoeker in op het recht gehoord te worden, zeker nu de thans bestreden beslissing vele jaren later volgt. Hij meent niet de mogelijkheid gehad te hebben om bijkomende informatie te geven over zijn actuele toestand en verwijst hiervoor naar het tijdsinterval tussen de datum van het vernietigingsarrest, zijnde 1 juli 2016 en de datum van de thans bestreden beslissing. Thans is een beoordeling zeven jaar na de aanvraag gebeurd, en verzoeker meent dan ook dat hij een redelijke termijn had moeten krijgen om bijkomende gegevens, stukken of informatie te geven. Ten derde verwijst verzoeker naar het motief aangaande diens veroordeling en stipt hij aan dat hij zijn straf heeft ondergaan en hij veel spijt heeft van de strafbare feiten doch dat hij hiertoe is overgegaan als gevolg van zijn precaire en onzekere verblijfssituatie. Hij voert zelf aan dat dit geen rechtvaardiging vormt maar meent dat die veroordeling op een evenwichtige manier in rekening moest worden gebracht zonder te stellen dat het om die reden onmogelijk is een gunstige regeling te bekomen. Verzoeker doelt hierbij op een volgens hem vereiste proportionaliteitsafweging en wijst erop dat dit zijn eerste en enige veroordeling was nadat hij ruim tien jaar in België was. Nu de gemachtigde dit element in zijn beoordeling heeft betrokken, had hij hieromtrent moeten gehoord worden zodat hij had kunnen toelichten in welke context de feiten plaats vonden, hetgeen volgens hem tot een andere beslissing aanleiding had kunnen geven.

Vooreerst merkt de Raad op dat de gemachtigde inderdaad tegemoet gekomen is aan het bepaalde in het arrest nr. 171 170 van 1 juli 2016. Thans stelt de gemachtigde niet langer dat de elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen "omdat verzoeker voor de aanvraag geen enkele eerdere expliciete verblijfsaanvraag had ingediend." De Raad stelde bijgevolg in voornoemd arrest een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vast nu dit artikel nergens bepaalt dat men tevoren reeds een expliciete verblijfsaanvraag moet ingediend hebben. Het gezag van gewijsde van dit arrest werd gerespecteerd, hetgeen bezwaarlijk kan worden tegengeworpen aan de gemachtigde door verzoeker. De Raad volgt echter geenszins de gratuite bewering als zou de huidige omstandige motivering "elke objectiviteit" missen of "louter kunstmatig" zijn. Los van het arrest van de Raad heeft de gemachtigde thans duidelijk kenbaar gemaakt welke elementen hij heeft afgetoetst, met name de sociale banden, de kennis van een van de landstalen, het werk en de feiten van openbare orde en heeft hij omtrent elk van deze elementen omstandig gemotiveerd. Verzoeker meent dat men niet op basis van de talenkennis, sociale banden en werk iemands integratie zou kunnen beoordelen. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat met die elementen is rekening gehouden. Wat betreft de talenkennis legde verzoeker inderdaad een attest voor waarin gesteld wordt dat hij "*het basisniveau NT2 (= NT2, 1.1 Breakthrough) niet beheerst maar mondeling een hoger niveau NT2 beheerst*". Dit attest

acht de Raad dubbelzinnig nu er enerzijds wordt gesteld dat het basisniveau niet wordt beheerst en anderzijds dat een mondeling hoger niveau wel wordt beheerst. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om geen doorslaggevend gewicht aan dit attest toe te kennen en na te gaan welke andere elementen aangaande de taal worden voorgelegd. In deze betwist verzoeker het motief van de gemachtigde niet dat het attest van het Huis van het Nederlands enkel stelt dat verzoeker op de wachtlijst staat voor het volgen van Nederlandse lessen, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier of dat het attest van Taal*Oor niet staaft dat hij een voldoende kennis heeft van het Nederlands.

Aangaande de sociale banden werpt verzoeker op dat de gemachtigde zich beperkt tot een opsomming van de stukken zonder in te gaan op de inhoud. Ook al heeft de gemachtigde na de zorgvuldige opsomming een veeleer summiere analyse gedaan, blijkt toch dat hij hieromtrent stelt dat de duurzaamheid van de sociale banden niet is aangetoond. Verzoeker betwist niet dat de voorgelegde elementen geen echte duurzaamheid van de banden kunnen aantonen. Waar hij stelt dat in dit kader de stukken aangaande de werkbereidheid volledig genegeerd worden, blijkt eenvoudig dat de gemachtigde deze elementen aangaande de werkbereidheid aan een afzonderlijk onderzoek heeft onderworpen, zodat geenszins kan gesteld worden dat deze totaal genegeerd werden.

Aangaande de werkbereidheid, acht verzoeker het onaanvaardbaar dat hem het faillissement wordt tegengeworpen van de zaak waarbij hij aan de slag wou gaan, nu dit hem persoonlijk geenszins kan aangerekend worden. Bovendien stipt hij aan dat de gemachtigde het criterium van de "werkbereidheid" en niet van het effectief werken heeft gebruikt en dat hij overduidelijk heeft aangetoond dat hij werkbereid is. De Raad volgt verzoeker waar hij stelt dat het faillissement van de onderneming 'Noot Extra Bvba' op zich niet volstaat om de werkbereidheid in vraag te stellen. Echter, de gemachtigde heeft de redenering niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker bij die onderneming niet meer kan tewerkgesteld worden, maar heeft hieraan toegevoegd dat verzoeker niet heeft aangetoond zicht te hebben op ander werk, moeite heeft gedaan om te zoeken naar een andere nieuwe werkgever of nieuwe werkaanbiedingen zou hebben. Verzoeker stelt enkel "*die werkbereidheid is ten overvloede aangetoond door de diverse ingediende stukken*" maar weerlegt hiermee de bijkomende motieven niet.

Aangaande het verzoek gehoord te worden en de overtuiging van verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid zou geweest zijn om in de tijdspanne tussen het voormelde vernietigingsarrest van de Raad van 1 juli 2016 en de thans bestreden beslissing informatie te verstrekken over zijn actuele toestand, om een schending van het hoorrecht als beginsel van algemeen bestuur aannemelijk te maken, volgt de Raad niet. Geenszins volgt de Raad het betoog dat de gemachtigde op geen enkele wijze geïnteresseerd zou geweest zijn in de realiteit en de actuele toestand van verzoeker, doch het is in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in eerste instantie aan verzoeker om de zorgvuldigheid te hebben de gemachtigde een actueel zicht te bieden op zijn specifieke situatie en die mogelijkheid moet niet noodzakelijk mondeling geboden worden, zoals de gemachtigde terecht stelt. Verzoeker had wel degelijk de mogelijkheid en een redelijke termijn, en hiervoor diende niet eerst een arrest van de Raad afgewacht te worden, om schriftelijk alle nuttige stukken over te maken teneinde zijn integratie aan te tonen en verder te actualiseren. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel aanvullingen heeft overgemaakt sedert diens aanvraag van 2009 tot 2011. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde hier in de synthesenota ook terecht op wijst, met name dat op heden in 2016 verzoeker nog steeds geen nieuwe aanvullingen heeft gestuurd. Nu verzoeker in het verleden wel verscheidene aanvullingen heeft gestuurd, wist hij dus op welke wijze hij zijn dossier kon actualiseren. Een verklaring waarom hij dit heeft nagelaten sedert 2011 ligt thans niet voor.

Tot slot aangaande de openbare ordefeiten en de veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor ernstige feiten zoals onder meer diefstal met geweld of bedreiging bij nacht of opzettelijke slagen en verwondingen meent de Raad dat ondanks het feit dat de gemachtigde heeft gesteld dat hierdoor "onmogelijk" een gunstige regeling kan worden toegestaan, uit de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat hij dit geenszins als het enige motief heeft aangewend om de machtiging te weigeren. Naast de slotparagraaf aangaande de openbare ordeproblematiek blijkt heel duidelijk dat daaraan voorafgaand de elementen van taalkennis, sociale banden en werkbereidheid op zorgvuldige en redelijke wijze werden in acht genomen. Bijkomend kan men niet voorbijgaan aan de ernst van de feiten waarvan verzoeker erkent dat het feit zich in een precaire en onzekere verblijfssituatie te bevinden geen rechtvaardiging vormt. Waar verzoeker opnieuw wijst op het feit dat hij dienaangaande had gehoord moeten worden, nu de gemachtigde dit element in zijn beoordeling wenste te betrekken, moet verzoeker het belang bij dit betoog kunnen hard maken. Verzoeker stelt dat indien hij gehoord zou geweest zijn, hij de strafrechtelijke beoordeling had kunnen toelichten en plaatsen in een

context waarin de feiten plaatsvonden zodat dit tot een andere beslissing had kunnen aanleiding geven. Een dergelijk vaag betoog, zonder enige verduidelijking welke toelichting verzoeker dan wel had willen verschaffen, kan de Raad geenszins overtuigen dat dit tot een andere beslissing had aanleiding kunnen geven. Het betreft immers thans geen vage tenlastelegging maar een effectieve veroordeling voor ernstige feiten door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Aangaande de opgeworpen schending van het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur acht de Raad het onderdeel onontvankelijk.

Waar verzoeker in de aanhef van zijn middel nog verwijst naar een schending van artikel 41 van het Handvest kan dit evenmin worden aangenomen, nu conform artikel 51 van het Handvest de bepalingen van dit Handvest gericht zijn tot de instellingen en organen van de Unie en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. De thans bestreden beslissing kadert niet in het ten uitvoer brengen van het Unierecht, dermate dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht thans niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het vierde onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES